

29 מרץ

הימים ימי האביב, מה שדגל אצלנו ה"פּלשטינאים", מזג האוויר הבהיר התמיד, היה אז לי כמו פלא נוסף לכל הפלאים שנסייעה כזו מקצת צדקה. - חוליה הראשונה בשלשלת ההפתעות והמראות הבלתי-ראויות עד הנה, היתה הופעת הרי השלג, האלפים האוסטריים, שפתאם, מתוך שדות רחבוק, מכוסים רק בירק דק ורד מזהיר בבגה השמש נראו באפק כמו עננים מוקפאים מוזריק. כי כל כך שהרכבת הלכה גדלו והרבו העננים האלה אך לא נעו ונדו ולא שנו צורתם.

הנה תמונה אחרת. הים התיכון בגוף התכלת ע"י נמל טריעסט. השטח הבלתי-מוגבל משתרע לפנינו חלק כראי ובטקט המצוה יראה. האניה הלבנה, בת שתי קומות, זה הבית השוחח התמוה שמוכנים ומזומנים אנחנו למסר את נפשנו תחת חסותו במשך שבוע ימים; - הוא שבא לקחת אותנו מאת היבשה הנוטה, הנכרת לנו, שעליה גדלנו, צמחנו אל העזובה המתנוודדת, האי-סופית והאי-יסודית - הנה מונחת לפנינו, ויודעים אנחנו שאם שמנו את רגלנו על מעלותו, אך אז חותכים אנו את החתוך, באה הפרידה. סבלים עם קרונות קטנים מלאים מזודות, שוטרים איטלקיים, פקידים מכס, מלחים רצים אנה ונהנה וביניהם זרם של יהודים מהגרים, אלה בוכים ואלה צוחקים, מספרים משאריהם ורעיהם, נשים מטפלות במזודות ובילדים בחפזון ובהתרגזות עצבני. והנה יוצא מבית-המכס זוג, יהודי זקן ואשתו המקופלסת, בלי לוייה ובלי חפצים. רגע הם עומדים, אחר-כך האיש צועד קדימה צעדים מספר, מוטיש ידו לאחוריו אל אשתו, וככה, כשני ילדים, בלי להביט ימינה או שמאלה, בעינים משתאות ומאירות המביעות: זוהי - היא מובילה אנתנו לארץ הקדושה, הם הולכים הלאה, בלי עוד שהיה, כמו ישר אל תוך הגן (עדן).

ולא רק העינים שבעו דברים לו פללו, גם לחוש אחר היו הפתעות שמורות. ישבתי על ספון הספינה. תם קול המולת-הלולבת. ולא על המראה הנפלא מאין כמוהו אני אדבר שנותנת העיר המצודה, יפו, ותל-אביב הלבנה על צדה, השכם בבקר כשהשמש שלקראתו נסענו, לוחמת בקרניו עם העננים, ולא על הכשם שעשה המולדת, המעולם לא-ראויה, כי אם על הריח הירק, כביכול, הבא כמעורב עם הגלים הירוקים-כחלים והרכים. לא ידעתי שהיה עז זמן - פריחת-תפוחי-הזהב ולא אחרת חשבתי, כי הגלים השוטפים את חוף הארץ הברוכה הזאת, נחמנים הם.

י"י ניהל ח' אה"מ